

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 019157 21 U 2
Tuzla, 31.08.2021. godine

Kantonalni sud u Tuzli, prilikom nejavnog rješavanja po sudiji pojedincu Predragu Krsmanoviću, uz sudjelovanje zapisničara Sadete Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužioca **A.A.**, sina O., iz T., ..., protiv rješenja tuženog **Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata Sarajevo**, ul. Alipašina 14., broj UP-II-03-37-883/20, od 14.05.2021. godine, u upravnoj stvari **priznavanja prava na ličnu invalidninu**, dana 31.08.2021. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je, dana 21.06.2021. godine, podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog nepravilne primjene materijalnog prava, te nepotpuno i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja.

U tužbi se, između ostalog, posebno ističe da u ponovnom postupku nije postupljeno po presudi ovog suda broj 03 0 U 019157 19 U, od 20.08.2020. godine, te da mu je rješenjem Službe za opštu upravu i društvene djelatnosti Opštine Olovo, broj 03-41-1832/04, od 18.04.2005. godine, bilo priznato svojstvo ratnog vojnog invalida VII grupe, sa 50% ratnog vojnog invaliditeta po osnovu ranjavanja za vrijeme dok je bio pripadnik Oružanih snaga Armije RBiH, i to u predjelu lijevog kuka (prvo ranjavanje) i u predjelu lijeve podlaktice (drugo ranjavanje), zbog čega postavlja pitanje kako sada invaliditet može da se cijeni ispod 20%.

Tužbom se predlaže da sud presudom poništi osporeno rješenje i usvoji zahtjev tužioca za ponovno upućivanje na ljekarsku komisiju radi utvrđivanja procenta vojnog invaliditeta po osnovu ranjavanja, ili da osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženoj strani na ponovno odlučivanje.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se ista odbije kao neosnovana.

Tužba nije osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, kao i sve odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz sadržaja osporenog rješenja slijedi da je tim aktom odbijena kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Službe za boračko-invalidsku zaštitu, stambene poslove i

integraciju raseljenih lica Grada Tuzla, broj 10-41- 4475/18 MD, od 29.10.2020. godine, kojim je, kao neosnovan, odbijen zahtjev tužioca za priznavanje prava na ličnu invalidninu.

Iz činjenica predmeta slijedi: da je tužilac kao pripadnik Oružanih snaga Armije RBiH, dva puta ranjavan, i to dana 01.11.1992. godine, u lijevu sjedalnu regiju, bez penetracija u trbuh i zdjelice, i dana 23.08.1995. godine, u lijevu podlakticu; da mu je po osnovu navedenih povreda, rješenjem Službe za opštu upravu i društvene djelatnosti Opštine Olovo, broj 03-41-1832/04, od 18.04.2005. godine, bilo priznato svojstvo ratnog vojnog invalida VII grupe, **sa 50%** ratnog vojnog invaliditeta po osnovu ranjavanja za vrijeme dok je bio pripadnik Oružanih snaga Armije RBiH, po kom osnovu su mu priznata i prava bliže opisana tim rješenjem; da je to rješenje potvrđeno u postupku revizije od strane Ministarstva za boračka pitanja Zeničko-Dobojskog kantona, aktom od 13.02.2006. godine; da je u toku 2012. godine provedena obnova postupka i da je u tom postupku utvrđeno da vojni invaliditet kod tužioca iznosi **ispod 20%**, zbog čega je ista Služba za opštu upravu i društvene djelatnosti Opštine Olovo donijela novo prvostepeno rješenje broj UP-03-41-1832/04, od 25.07.2012. godine, kojim je ukinuto ranije rješenje tog prvostepenog organa od 18.04.2005. godine, i to počev od 01.04.2012. godine, i po kojem je svojstvo ratnog vojnog invalida tužiocu prestalo sa 31.03.2012. godine; da je tužilac protiv tog novog prvostepenog rješenja podnio žalbu tuženom, koji je, ranijim rješenjem od 20.12.2012. godine, žalbu odbio kao neosnovanu; da tužilac protiv tog ranijeg konačnog rješenja nije pokrenuo upravni spora, pa je novo rješenje postalo pravosnažno; da je, dana 24.03.2016. godine, tužilac predmetnom prvostepenom organu podnio novi zahtjev za ocjenu vojnog invaliditeta, navodeći kao razlog da su načinjeni propusti u ranijim rješenjima, zbog čega je tražio da se uputi na Komisiju i da mu se vrati pravo lične invalidnine; da je u postupku po tom zahtjevu prvostepeni organ donio zaključak broj 10-41-3/1-2285/16, od 30.03.2016. godine, kojim je taj raniji zahtjev tužioca odbačen kao neblagovremen; da je tužilac protiv tog akta izjavio žalbu tuženom, koji je žalbu odbio ranijim konačnim rješenjem od 24.05.2016. godine; da je tužilac protiv tog ranijeg konačnog rješenja kod ovog suda pokrenuo upravni spor, koji je okončan ranijom presudom broj 03 0 U 015381 16 U, od 19.12.2017. godine, kojom je tužba odbijena kao neosnovana; da je protiv navedene presude tužilac Vrhovnom sudu Federacije podnio zahtjev za vanredno preispitivanje, koji je zahtjev tužioca odbacio iz razloga što je podneskom, zaprimljenim kod tog suda dana 01.10.2018. godine, tužilac putem punomoćnika iz tog upravnog spora obavijestio sud da povlači zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke; da je, dana 20.07.2018. godine, tužilac prvostepenom organu podnio ponovni zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu, u kome je istakao da mu je procenat vojnog invaliditeta "ukinut" u postupku revizije 2012. godine, do kada je bio ratni vojni invalid sa 50% ratnog vojnog invaliditeta, te da je došlo " ... do **pogoršanja zdravstvenog stanja vezanog za ranjavanje**", zbog čega traži da mu se ponovo prizna ukinuti status; da je prvostepeni organ u postupku po tom zahtjevu donio ranije prvostepeno rješenje broj 10-41- 4475/18 MD, od 29.10.2020. godine, kojim je taj treći zahtjev odbijen kao neosnovan; da je tužilac i protiv tog prvostepenog akta izjavio žalbu tuženom; da je tuženi, ranijim rješenjem broj UP-II-03-41-1059/18, od 11.04.2019. godine, i ovu žalbu odbio kao neosnovanu; da je tužilac protiv tog konačnog rješenja pokrenuo upravni spor kod ovog suda, koji je okončan ranijom presudom broj 03 0 U 019157 19 U, od 20.08.2020. godine, kojom je sud poništio osporeno i prvostepeno rješenje i predmet vratio prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

Postupajući po navedenoj presudi, prvostepeni organ je u ponovnom postupku pribavio nalaz i mišljenje Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo - Ljekarska komisija za prvostepeni postupak medicinskog vještačenja broj RVI-POV-TZ-1077/20, od 22.10.2020. godine, koji je sačinjen na osnovu neposrednog pregleda tužioca i ranije i

novopriložene medicinske dokumentacije, kojim su detaljno opisana oštećenja organizma koja su kod tužioca nastupila nakon oba ranjavanja, i kojim je ocijenjeno da ukupan procenat ratnog vojnog invaliditet iznosi **manje od 20%**, i kojim je konstatovano da **nije nađeno pogoršanje zdravstvenog stanja po osnovu ranjavanja**, zbog čega je prvostepeni organ zahtjev tužioca odbio kao neosnovan, pozivajući se na odredbe člana 3. i 46. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica („Službene novine Federacije BiH“ broj 33/04, 56/05, 70/07, 9/10 i 90/17).

Protiv prvostepenog rješenja tužilac je ponovo izjavio žalbu tuženom, koji je istu odbio kao neosnovanu predmetnim osporenim rješenjem, posebno ističući: da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je zahtjev tužioca odbio, ali da je pogriješio što je zahtjev odbio kao neosnovan, umjesto zbog zastare, jer je zahtjev podnio dana 20.07.2018. godine, a na osnovu odredaba člana 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica, zakonski i prekluzivni rok za podnošenje zahtjeva istekao je dana 20.06.2007. godine; da se na tužioca ne mogu primjeniti odredbe člana 49. stav 1. istog Zakona, jer se ove odredbe odnose samo na ratne vojne invalide kod kojih su nastupile promjene koje utiču na prava utvrđena konačnim rješenjem, a da tužilac, nakon 31.03.2012. godine, nije imao svojstvo ratnog vojnog invalida; da je, ranijim rješenjem tuženog od 24.05.2016. godine, bila odbijena žalba tužioca u istoj upravnoj stvari, i da je ranijom presudom ovog suda broj 03 0 U 015381 16 U, od 19.12.2017. godine, kao neosnovana, odbijena tužba protiv tog ranijeg konačnog rješenja.

Imajući u vidu izloženo sud je ocijenio da osporenim i prvostepenim aktom nisu povrijeđena prava tužioca, te da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je predmetni zahtjev odbio kao neosnovan.

Naime, odredbama člana 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica („Službene novine Federacije BiH“ broj 33/04, 56/05, 70/07, 9/10), koje sud smatra relevantnim za pravilno i zakonito rješavanje ove upravne stvari, propisano je:

Član 35. stav 1.:

Prava, prema ovom Zakonu, koja se stiču po osnovu rane, povrede, oboljenja, odnosno pogoršanja oboljenja zastarijevaju u roku od tri godine od dana stupanja na snagu ovog Zakona, odnosno od dana nastanka rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja.

Iz sadržaja citiranih odredaba 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica vidljivo je da se **rok zastare** po tim odredbama računa na **dva različita** načina, koja zavise od konkretne situacije, i to: 1. na način da se početak trogodišnjeg roka računa počev od **dana stupanja na snagu tog Zakona**, (tj. **od 20.06.2007. godine**), i 2. na način da se početak trogodišnjeg roka računa počev od **dana nastanka rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja**.

Prilikom tumačenja ovih odredaba ovaj sud je u ranijoj presudi zauzeo pravni stav da bi ovakvo propisivanje roka zastare, sa dva različita početna događaja od kojih se računa zastara, moglo imati smisla samo u slučaju kada je kod ratnog vojnog invalida došlo do **pogoršanja zdravstvenog stanja**, koje pogoršanje je izazvano **nastankom rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja** po osnovu kojih je utvrđen vojni invaliditet, koje pogoršanje zdravstvenog stanja (tj. zdravstvene komplikacije koje su u direktnoj uzročno-posledičnoj vezi sa **ranom, povredom, oboljenjem ili pogoršanjem oboljenja** po osnovu kojih je utvrđen vojni invaliditet), i da se u tom slučaju trogodišnji rok iz člana 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica, računa počev od **pogoršanja zdravstvenog stanja**.

U konkretnom slučaju Ljekarska komisija za prvostepeni postupak medicinskog vještačenja ocijenila je da ukupan procenat ratnog vojnog invaliditeta kod tužioca i dalje iznosi

manje od 20% (kao što je bilo ocijenjeno i prilikom donošenja rješenja Služba za opštu upravu i društvene djelatnosti Opštine Olovo broj UP-03-41-1832/04, od 25.07.2012. godine), te utvrdila da **nije nađeno pogoršanje zdravstvenog stanja po osnovu ranjavanja**, zbog čega se, i po shvatanju suda, predmetni zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu ukazuje neosnovanim, budući da, iz odredaba člana 3. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica, proizilazi da se ratnim vojnim invalidom smatra osoba kod koje je nastupilo oštećenje organizma **najmanje za 20%**.

Prema tome, čak i u slučaju da za podnošenje tužiočevog zahtjeva iz 2018. godine nije nastupila zastara po odredbama člana 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica, zahtjev bi bio neosnovan, jer kod tužioca **nije utvrđen minimalni procenat** vojnog invaliditeta od **20%**, koji je neophodan po odredbama člana 3. istog Zakona.

S druge strane, prilikom donošenja ove presude sud je preispitao svoje ranije pravno shvatanje vezano za odredbe člana 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica, te ocijenio da ono možda nije bilo ispravno, i da bi se te odredbe mogle tumačiti i na način da istek trogodišnjeg roka, koji se računa počev od **dana nastanka rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja, ne može nastupiti nakon dana stupanja na snagu tog Zakona**, tj. **nakon 20.06.2007. godine** (kako tumači i tužena strana u osporenom aktu), nego **samo do tog dana**, u kom slučaju bi se predmetni zahtjev tužioca, pored razloga neosnovanosti, mogao odbiti i zbog **propuštanja zastarnog roka** iz tog člana.

Sud je detaljno razmatrao i analizirao pomenute i sve ostale navode tužbe, ali je ocijenio da isti, s obzirom na utvrđeno činjenično stanje, te važeće materijalno i procesno pravo, nisu od uticaja na drugačije presuđenje i drugačije rješavanje upravne stvari, zbog čega je na osnovu odredaba člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj 9/05), valjalo odlučiti kao u izreci.

Z a p i s n i č a r:
Sadeta Hadžismajlović, s.r.

S u d i j a:
Predrag Krsmanović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 U 019157 21 Uvp
Sarajevo, 15.02.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednika vijeća, Milosavljević-Jančić Nevenke i Džerahović Emire, kao članova vijeća, te Dizdar Vrabac Belme kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja A.A. iz T., ..., protiv akta broj: UP-II-03-37-883/20 od 14.05.2021. godine, tuženog Federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata Sarajevo, ul. Alipašina 14, u upravnoj stvari priznavanja prava na ličnu invalidninu, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj: 03 0 U 019157 21 U 2 od 31.08.2021. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 15.02.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj: 03 0 U 019157 21 U 2 od 31.08.2021. godine odbijena je tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude. Tim rješenjem, odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv prvostepenog rješenja Službe za boračko-invalidsku zaštitu, stambene poslove i integraciju raseljenih lica Grada Tuzla, broj: 10-41-4475/18 MD od 29.10.2020. godine kojim je odbijen zahtjev tužitelja za priznavanje svojstva ratnog vojnog invalida kao neosnovan.

Podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj osporava zakonitost i pravilnost pobijane presude tako što ističe da je neprihvatljiv stav prvostepenog suda kojim je preispitao svoje prethodno stajalište vezano za primjenu člana 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica, tako što je ocijenio da ono možda i nije bilo ispravno i da bi se pomenuta odredba mogla tumačiti i na način „da istek trogodišnjeg roka zastare, koji se računa od dana nastanka rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja, ne može nastupiti nakon 20.06.2007. godine nego samo do tog datuma“. Mišljenja je da ovakvo stanovište prvostepenog suda nije prihvatljivo, obzirom da se za konkretni slučaj ne može primijeniti opcija, da se rokovi propisani zakonom imaju primijeniti samo do 20.06.2007. godine, a ne i nakon dana stupanja na snagu tog zakona, zbog čega smatra da mu je sud povrijedio pravo na pristup sudu, jer je na neargumentovan način pristupio rješavanju pravnog pitanja i time ga doveo u nepovoljniji položaj u odnosu na ostale pripadnike kategorije invalida koji su ostvarili prava po osnovu citiranog zakona, te da je njemu takva mogućnost uskraćena.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke tuženi organ je u cijelosti ostao pri osporavanom rješenju, s obzirom da je postupano u skladu sa pozitivnim propisima, navodeći da je utvrđeno da je zahtjev tužitelja za priznavanje prava na ličnu invalidninu iz 2018. godine podnesen po proteku propisanog zakonskog roka (član 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica), pa da je time nastupila zastara, naročito jer se radi o prekluzivnom roku, nakon kojeg se ni u kom slučaju više ne može postupati po zahtjevu za utvrđivanje svojstva ratnog vojnog invalida. Ističe se da je zakon stupio na snagu 20.06.2004. godine, pa da je time zakonski rok za podnošenje zahtjeva istekao 20.06.2007. godine. Navodi se da je konačnim rješenjem od 20.12.2012. godine tužitelju prestalo svojstvo ratnog vojnog invalida sa danom 31.12.2012. godine, pa da sa na njega ne mogu primijeniti odredba člana 49. stav 1. citiranog zakona, te da nije ni trebao biti upućen na ljekarsku komisiju radi donošenja novog nalaza i mišljenja, zbog čega se njegov zahtjev iz 2018. godine može posmatrati samo kao novi zahtjev koji je podnesen nakon protoka roka za podnošenje zahtjeva iz člana 35. citiranog Zakona. Predlaže da se zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke odbije kao neosnovan.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. ovog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz obrazloženja pobijane presude i podataka u spisu predmeta proizilazi, da je ranijim prvostepenim rješenjem od 18.04.2005. godine, tužitelju bilo priznato svojstvo RVI VII grupe sa 50% vojnog invaliditeta, po osnovu ranjavanja kao pripadniku Armije R BiH; da je predmetno rješenje potvrđeno u postupku revizije od strane Kantonalnog Ministarstva za boračka pitanja (broj: R-13-41-30143/05 od 13.02.2006. godine); da je Federalni upravni inspektor za upravni nadzor branilačko-invalidske zaštite pokrenuo i proveo inspekcijski nadzor nad provođenjem propisa iz oblasti branilačko-invalidske zaštite sa ciljem kontrole zakonitosti postupanja u postupku priznavanja prava na ličnu invalidninu, pa je u cilju otklanjanja nepravilnosti svojim rješenjem broj: UP-I-06-41-231/12 od 31.05.2012. godine između ostalog naložio i mjeru obnove postupka i donošenje novog rješenja u skladu sa nalazom i mišljenjem Ljekarske komisije za nadzor i medicinsko vještačenje sa pravnim dejstvom od prvog dana narednog mjeseca nastale promjene; da je postupajući po rješenju inspektorata drugostepenog organa, prvostepeni organ u obnovi postupka pribavio Nalaz i mišljenje Ljekarske komisije za nadzor i medicinsko vještačenje broj KLJV-SA-205/12 od 28.03.2012. godine kojim je vojni invaliditet tužitelja cijenjen ispod 20%, zatim je dana 24.07.2012. godine saslušao tužitelja o svim činjenicama i okolnostima koje su važne za donošenje rješenja kao i njegovo očitovanje putem zapisnika na pribavljeni Nalaz i mišljenje Ljekarske komisije za nadzor i medicinsko vještačenje broj KLJV-SA-205/12 od 28.03.2012. godine, a obzirom da je drugačiji u odnosu na nalaze i mišljenja ljekarskih komisija iz člana 47. stav 1. i 3. isti je u smislu člana 52. stav 2. Zakona i predstavljao razlog za obnovu postupka; da je prvostepeni organ svojim rješenjem, donesenim u obnovljenom postupku, broj: UP-03-41-1832/04 od 25.07.2012. ukinuo ranije prvostepeno rješenje broj: 03-41-1832/04 od 18.04.2005. godine (kojim je tužitelju bilo priznato svojstvo RVI), sa njegovom primjenom počev od 01.04.2012. godine; da je protiv prvostepenog rješenja od 25.07.2012. godine tužitelj podnio žalbu tuženom koju je tuženi rješenjem od 20.12.2012. godine stavom prvim dispozitiva odbio kao neosnovanu, a stavom drugim dispozitiva mijenja prvostepeno rješenje tako što tužitelju svojstvo ratnog vojnog invalida prestaje zaključno sa danom 31.03.2012. godine, nakon čega tužitelj nije pokrenuo upravni spor, pa je novo rješenje postalo pravosnažno.

Zatim se tužitelj 24.03.2016. godine obratio prvostepenom organu sa novim zahtjevom za ocjenu vojnog invaliditeta (navodeći da su u postupku napravljeni propusti i da se cijene izmjene i dopune Pravilnika o utvrđivanju procenta invaliditeta iz 2015. godine), da je po zahtjevu prvostepeni organ donio zaključak broj 10-41-3/1-2285/16 od 30.03.2016. godine kojim je zahtjev tužitelja odbačen kao neblagovremen, nakon čega je tužitelj izjavio žalbu tuženom koji je žalbu odbio konačnim rješenjem od 24.05.2016. godine pa je tužitelj protiv tog rješenja pokrenuo upravni spor koji je okončan presudom prvostepenog suda broj 03 0 U 015381 16 U od 19.12.2017. godine, kojom je tužba odbijena kao neosnovana; da je protiv navedene presude tužitelj podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke Vrhovnom sudu Federacije BiH (zaprmljen kod suda 01.10.2018. godine), koji je zahtjev tužitelja odbacio iz razloga što je punomoćnik podneskom obavijestio sud da tužitelj povlači zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke.

Nadalje, tužitelj je dana 20.07.2018. godine prvostepenom organu podnio, ponovo, zahtjev za priznavanje prava na ličnu invalidninu u kojem je istakao da je procenat vojnog invaliditeta ukinut u postupku revizije 2012. godine, do kada je bio ratni vojni invalid sa 50% vojnog invaliditeta, te da je došlo do pogoršanja zdravstvenog stanja vezanog za ranjavanje, zbog čega traži da mu se ponovo prizna ukinuti status; zatim je prvostepeni organ svojim rješenjem broj 10-41-4475/18 MD od 29.10.2020. godine, taj treći zahtjev tužitelja odbio kao neosnovan nakon čega je tužitelj i protiv tog rješenja izjavio žalbu tuženom koji je svojim rješenjem broj UP-II-03-41-1059/18 od 11.04.2019. godine i ovu žalbu odbio kao neosnovanu, pa je tužitelj protiv drugostepenog rješenja pokrenuo upravni spor koji je okončan presudom prvostepenog suda broj 03 0 U 019157 od 20.08.2020. godine a kojom je sud poništio osporeno i prvostepeno rješenje i predmet vratio prvostepenom organu na ponovno rješavanje, te da je prvostepeni organ u ponovnom postupku pribavio Nalaz i mišljenje Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo – Ljekarska komisija za prvostepeni postupak medicinskog vještačenja broj RVI-POV-TZ-1077/20 od 22.10.2020. godine i kojim je ocijenjeno da ukupan procenat vojnog invaliditeta kod tužitelja iznosi ispod 20% i kojim se konstatuje da nije nađeno pogoršanje zdravstvenog stanja po osnovu ranjavanja, zbog čega je prvostepeni organ zahtjev tužitelja odbio kao neosnovan rješenjem od 29.10.2020. godine, pozivajući se na odredbe člana 3. i 46. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica („Službene novine Federacije BiH“, broj 33/04, 56/05, 70/07, 9/10 i 90/17). Dalje, tužitelj je na prvostepeno rješenje izjavio žalbu koju je tuženi osporenim rješenjem od 14.05.2021. godine odbio kao neosnovanu ističući: „da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je zahtjev tužitelja odbio, ali da je pogriješio što je zahtjev odbio kao neosnovan, umjesto zbog zastare, jer je zahtjev podnesen 20.07.2018. godine, a na osnovu odredbe člana 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica zakonski i prekluzivni rok za podnošenje zahtjeva je istekao 20.06.2007. godine, te da se na tužitelja ne može primijeniti odredba člana 49. stav 1. istog Zakona, jer se ova odredba odnosi samo na ratne vojne invalide kod kojih su nastupile promjene koje utiču na prava utvrđena konačnim rješenjem, a da tužitelj nakon 31.03.2012. godine, nije imao svojstvo ratnog vojnog invalida, te da je ranijem rješenjem tuženog od 24.05.2016. godine, bila odbijena žalba tužitelja u istoj upravnoj stvari i da je ranijom presudom suda broj 03 0 U 015381 16 U od 19.12.2017. godine, kao neosnovana, odbijena tužba protiv tog konačnog rješenja“. Tužitelj je pokrenuo upravni spor kod prvostepenog suda koji je rješavajući po tužbi tužitelja podnesenoj protiv osporenog rješenja, našao: „da osporenim i prvostepenim aktom nisu povrijeđena prava tužitelja, te da je prvostepeni organ pravilno postupio kada je predmetni zahtjev odbio kao neosnovan obzirom da je Ljekarska komisija za prvostepeni postupak medicinskog vještačenja nalazom od 22.10.2020. godine ocijenila da ukupan procent vojnog invaliditeta kod tužitelja iznosi manje od 20%, kako je bilo ocijenjeno i prilikom donošenja rješenja

Službe za opštu upravu i društvene djelatnosti Opštine Olovo broj UP-03-41-1832/04 od 25.07.2012. godine, te da je utvrdila da nije nađeno pogoršanje zdravstvenog stanja po osnovu ranjavanja, čime tužitelj ne ispunjava uvjete iz člana 3. Zakona, te da bi se pored razloga neosnovanosti predmetni zahtjev mogao odbiti i zbog propuštanja zastarnog roka iz člana 35. stav 1. zakona jer je rok za podnošenje zahtjeva istekao 20.06.2007. godine, a čak i u slučaju da nije nastupila zastara za podnošenje zahtjeva iz 2018. godine, zahtjev bi bio neosnovan jer tužitelju nije utvrđen minimalni procenat vojnog invaliditeta od 20% koji je neophodan po odredbama člana 3. zakona, pa je po ocjeni prvostepenog suda tužbu tužitelja valjalo odbiti“.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja jasno proizilazi da upravni organi, kao i prvostepeni sud, nisu povrijedili zakon na štetu tužitelja, kada su o njegovom zahtjevu negativno odlučili.

Naime, u postupku vršenja inspekcijskog nadzora od strane Inspektorata federalnog ministarstva za pitanja boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata, prvostepeni organ je u obnovi postupka pribavio Nalaz i mišljenje Ljekarske komisije za nadzor i medicinsko vještačenje broj KLJV-SA-205/12 od 28.03.2012. godine kojim je vojni invaliditet tužitelja cijenjen ispod 20%, i tužitelju je prestalo svojstvo ratnog vojnog invalida sa 31.03.2012. godine shodno rješenju drugostepenog organa broj: UP-II-03-41-818/12 od 20.12.2012. godine (prvostepenim rješenjem od 25.07.2012. godine ukinuto prvostepeno rješenje od 18.04.2005. godine), zbog čega ovaj sud cijeni da tužitelj nije ni mogao podnijeti predmetni zahtjev u 2018. godini, zbog kako navodi „pogoršanja zdravstvenog stanja po osnovu ranjavanja“, jer ne ispunjava uvjet iz člana 3. Zakona iz kojeg proizilazi da se ratnim vojnim invalidom smatra osoba kod koje je nastupilo oštećenje organizma najmanje 20% (tužitelj nije to lice), pa se time na tužitelja ne može primijeniti odredba člana 49 stav 1. Zakona o pravima branilaca i članova njihovih porodica kojom je između ostalog propisano pravo ratnog vojnog invalida da može po isteku dvije godine od dana donošenja konačnog rješenja podnijeti novi zahtjev za utvrđivanje novog procenta vojnog invaliditeta u vezi sa nastalom promjenom ukoliko to pravo koristi po osnovu rane ili povrede, a ukoliko pravo koristi po osnovu oboljenja po isteku roka od četiri godine. Pomenuta odredba Zakona odnosi se samo na ratne vojne invalide kod kojih su nastupile promjene koje utiču na prava utvrđena konačnim rješenjem, a kako je tužitelj konačnim rješenjem iz 2012. godine izveden iz prava, to nije imao takav status, zbog čega se zahtjev tužitelja čini neosnovanim.

Vezano za primjenu odredbe člana 35. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica kojom je propisan rok zastarijevanja prava prema ovom Zakonu, a koji se računa počev od dana 20.06.2004. godine kao dana stupanja na snagu Zakona, ovaj sud nalazi da zastara za podnošenje zahtjeva nastupa po proteku propisanog zakonskog roka od tri godine, pa da time zakonski rok za podnošenje zahtjeva za ostvarivanje prava koja se stiču po osnovu rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja, ističe dana 20.06.2007. godine. Prema tome, nesporno, da je tužitelj svoj zahtjev podnio nadležnom organu u 2018. godini, tako da je o njegovom zahtjevu negativno odlučeno imajući u vidu i to da je rok utvrđen tom zakonskom odredbom materijalno-pravni prekluzivni rok, koji se ne može produžavati i čijim protokom stranka gubi pravo podnošenja zahtjeva za ostvarivanje određenog materijalnog prava (pa tako u ovom slučaju i prava koja se stiču po osnovu svojstva ratnog vojnog invalida), bez obzira na razloge zbog kojih je rok propušten. Ovaj sud cijeni, da pravo koje se stiče po osnovu rane, povrede, oboljenja ili pogoršanja oboljenja, ne može potraživati nakon protoka navedenog roka, a osobito ne nakon gubitka vojnog invaliditeta.

Slijedom svega navedenog, ovaj sud nalazi da je zahtjev tužitelja iz 2018. godine za ostvarivanje prava, zbog pogoršanja zdravstvenog stanja, u uzročno posljedičnoj vezi sa konačnim rješenjem iz 2012. godine i primjenom odredbe člana 3. i člana 49. stav 1. Zakona o pravima boraca i članova njihovih porodica kao prioriternih odredbi za odlučivanje u ovoj upravnoj stvari, zbog čega se predmetni zahtjev čini neosnovanim jer je tužiteljevo svojstvo ratnog vojnog invalida konačnim rješenjem prestalo da postoji, pa tako zahtjev nije ni mogao podnijeti, a niti ponovo biti upućen na ljebarski pregled radi pribavljanja novog nalaza i mišljenja.

Iz navedenih razloga ovaj Sud je primjenom odredbe iz člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Dizdar Vrabac Belma, s.r.

Predsjednik vijeća
Danilović Edina, s.r.